

РЕШЕНИЕ

№ 434

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 12.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Гальов

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4481** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на М. М. С., с която е предявен иск срещу Столична община за заплащане на обезщетение в размер на 20 000 лева неимуществени вреди и 1200 лева имуществени вреди, както и законна лихва за забава от края на увреждането-27.02.2023г. до окончателното изплащане на сумата. Освен това се прави искане съдът да разпореди на Столична община да преустанови наличието на партида относно апартамент в [населено място], с посочения адрес, на която е титуляр ищецът М. С., тъй като не е приел наследството нито от майка си, нито от баща си и е незаконно според него да фигурира като собственик. В исковата молба се сочи, че сумата от 1200 лева е стойността, която той е платил по изпълнително дело № 283 от 2022г. на ДСИ при РС-Стара Загора. Представя към исковата молба платежно нареждане на ищеца, в което като основание за плащане е посочено изп. дело с цитирания номер, която сума е платена на 27.02.2023г. Относно неимуществените вреди се сочи, че съставляват обезщетение за това, че от притеснение получил инфаркт и в продължение на месеци изпитвал ужасяващо безсилие да се справи с беззаконието на един или няколко общински и държавни служители. За начална дата на периода на причинените вреди се сочи датата 27.10.2022г., когато разбрал за образуваната преписка относно „декларираният“ имот,

а като крайна дата-27.02.2023г., когато платил сумата от 1200 лева по изп.дело.

На ищецът е предоставена правна помощ, като е назначен последно определения от САК адвокат за процесуален представител на ищеца по делото, който е представил по делото поправена искова молба /л.52-53 от делото/. В поправената искова молба се сочи, че вредите произтичат от незаконосъобразното обособяване на данъчна партида в Столична община на името на ищеца, доколкото същият никога не е подавал декларация, каквато се изисква за тази цел. Заявява, че ако не бе направено това волеизявление от страна на длъжностно лице в състава на Столична община, въз основа на откриване на тази партида, респективно факта, че ищецът се води като собственик на имот в [населено място], нямаше да са налице данни за наличие на собственост върху втори имот находящ се в [населено място], поради което е отпаднала т.нар. несеквестрируемост, по смисъла на чл.444, т.7 от ГПК на притежаваното от него жилище, находящо се в [населено място]. В резултат на това, е обявена проданта на 1/6 идеална част от дворно място и 1/6 идеална част от 2 етаж на масивна жилищна сграда с идентификатор 68850.514.358.1, находящ се в [населено място]. Поради плащане на сумата, която е била дължима по образуваното изпълнително дело, а именно в размер на 1200 лева, изпълнителното дело е прекратено. Въпреки това, в поправената искова молба се сочи, че заради третирането на ищеца като собственик на повече от един недвижими имота, а именно и на имот в [населено място], държавният съдебен изпълнител не би обявил проданта на 1/6 идеални части от дворното място и от етаж на сградата в [населено място], защото този имот /в [населено място]/ би бил единствено жилище, по смисъла на чл.444, т.7 от ГПК.

В открито съдебно заседание ищецът М. М. С., редовно призован, се явява лично и с адв. М. П., преупълномощен от предходно назначения адв. М. К., които поддържат исковата претенция и молят същата да бъде уважена изцяло. Ищецът поддържа тезата, че не е собственик на въпросния имот и настоява да бъде заличен като титуляр на партидата за имота. Адв. П. също излага твърдения за незаконосъобразно съставяне на партида за имот, който жалбоподателят не притежава. Моли да се уважи исковата претенция изцяло като основателна.

Ответникът – Столична община, редовно призована, се представлява от юрк. С., която моли да се отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. В срока за писмен отговор на исковата молба депозира отговор /л.113 и сл./, в която се оспорва исковата молба, като неоснователна. Излага доводи, че длъжностно лице- служител на общинската администрация в отдел „Общински приходи-Л.“ със свое волеизявление е образувал данъчна партида за недвижим имот- апартамент, находящ се в [населено място], [улица], ет.3, ап.12, в която част М. С. е вписан като собственик първо на 1/3, а впоследствие на S идеална част от имота, с оглед придобито наследство от бащата на ищеца, а след това и по повод осъществено правоприемство на вещните права след смъртта на М. С. С.- майка на ищеца. Позовава се на нормата на чл.32, ал.5 от ЗМДТ, според която подадена декларация от един наследник ползва и останалите. Соци се, че и в двата случая, след смъртта на бащата, а след това и на майката, декларациите са подавани от брата на ищеца- С. М. С., в изпълнение разпоредбата на чл.32, ал.1 от ЗМДТ. В писменият отговор на исковата молба, се признава факта, че за предприетите действия от страна на данъчната администрация на Столична община, ищецът М. М. е уведомен едва с писмо от 09.03.2023г. по негово искане, постъпило в администрацията на 15.02.2023г. препратено по компетентност на район „Л.“ на

20.02.2023г. Твърди се, че разкриването на партия не е по инициатива на служител на Столична община, а е въз основа на подадени декларации по чл.14 от ЗМДТ. При това положение, в писменият отговор се обосновава извод, че дори ищецът да е претърпял някакви вреди, те не са причинени от действията и бездействията на служителите от отдел „Общински приходи-Л.“, които са изпълнявали своите задължения в съответствие с разпоредбите на ЗМДТ. Застъпва становището, че действията от страна на Столична община са в съответствие с данъчното законодателство и в открито заседание пледира за отхвърляне на исковата претенция изцяло. Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, се представлява от прокурор Десислава Кайнакчиева, която дава заключение, че следва да се отхвърли исковата претенция като неоснователна и недоказана и твърди, че от страна на Столична община не се установяват незаконосъобразни действия. Представя писмени доказателства относно подадена декларация по чл.14 от ЗМДТ и приложения.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно е по делото, а и от приетите писмени доказателства се установява, че за недвижим имот – апартамент, находящ се в [населено място], [улица], ет.3, ап.12, е разкрита партия с № 7211Н148691 въз основа на декларация по чл.14 от ЗМДТ, в която лицето М. М. С. е посочен като съсобственик на недвижим имот, притежаващ 1/3 идеална част от имота. Декларацията е подадена от С. М., който е брат на ищеца. Първо е подадена декларация на 25.03.2019г. /л.118 и сл./, в която е посочена по 1/3 идеална част на тримата съсобственици, след смъртта на М. Ж. С. /баща на ищеца и на декларатора и съпруг на съсобственика М. С./, а след това, на 30.04.2019г. е подадена втора декларация /л.132 и сл./ от същия съсобственик- С. С. /брат на ищеца/, в която двамата с ищеца са посочени като собственици на S идеална част от описания имот в [населено място]. Към декларацията са приложени копия от нотариални актове, както и удостоверение за наследници, от което е видно, че М. М. С. като син е наследник на имота след смъртта на М. Ж. С. – баща, заедно със своя брат – С. М. С. и своята майка М. С. С..

След смъртта на М. С. С. от страна на С. М. С. отново е подадена декларация в изпълнение на разпоредбата на чл.32 от ЗМДТ, в която като съсобственици са оразени М. М. С. и С. М. С. с по S ид.част.

Деклараторът С. С. е приложил към декларацията доказателство, че само той е извършил волеизявление относно „приемане на наследство“, за което е представено удостоверение от СРС относно подадена молба от 11.01.2019г. /във връзка с приемане наследство от бащата- М. Ж. С./, който прием е вписан в особената книга на СРС под № 53 от 15.01.2019г. /л.131 от делото/.

По отношение на ищеца не е представен документ за наличие на подобно волеизявление относно приемане или отказ от наследство, както по отношение на наследството оставено от бащата М. Ж. М., така и след смъртта на майката на ищеца- М. С..

На 15.02.2023г. е подадено искане в вх.№ РЛЦ23-ГР94-325 в СО район „Л.“ от ищеца М. М. С., с което същият настоява незабавно да бъде отписан като съсобственик на идеална част от апартамент, находящ се в [населено място], [улица], ет.3, ап.12 с аргумент, че не е приемал наследството на своите родители.

Във връзка с искането от ищеца да бъде заличен от партията като съсобственик на имота, от Столична община му е изпратен отговор относно това, че

разкриването на партията не е по инициатива на служител на Столична община, а въз основа на подадени декларации по чл. 14 от ЗМДТ, както и че информацията по партията ще бъде коригирана след като лицето представи удостоверение за отказ от наследство по надлежния ред.

Не се спори по делото, а и от писмените доказателства се установява, че против ищеца М. М. С. е образувано изпълнително дело № 283 от 2022г. при ДСИ при РС Стара Загора относно удовлетворяване вземане от незаплатена глоба, като е обявена проданта на 1/6 идеални части от дворно място, представляващо имот в идентификатор 68850.514.358 и 1/6 идеални части от 2 етаж на масивна жилищна сграда с идентификатор 68850.514.358.1, находяща се на адрес [населено място], [улица], за която ищецът твърди, че е единствено негово жилище.

С разпореждане от 22.05.2023г. съдът е указал на ищеца да посочи кой е надлежен ответник - юридическо лице, по предявения от него иск по ЗОДОВ, в частта за търпяни имуществени вреди, 1200 лева платени във връзка с изпълнително дело при ДСИ към РС Стара Загора, да се посочи административния орган, който счита че го е увредил, респ. конкретния акт (действие или бездействие), от който са настъпили вреди, да уточни в какво се състои незаконосъобразността на тези действия и от кои държавни и общински служители, да уточни иска ли да се установи незаконосъобразност на действие или бездействие от неизвършена административна услуга по реда на чл. 204 от АПК във ар. чл. 1 от ЗОДОВ, За всеки от уточнените искове с прецизиран ответник да се посочи от кой отменен като незаконосъобразен адм.акт или незаконосъобразно фактическо действие или бездействие и на кой орган или длъжностно лице се явяват пряка и непосредствена последица претендираните с отделните искове вреди; да се дефинират вредите по всеки от исковите - по вид, период на настъпване, в какво се изразяват, за кого са настъпили, да уточни каква е връзката между прокурорската проверка и платената сума от 1200 лева по изпълнително дело на ДСИ РС Стара Загора.

В поправена искова молба от 14.08.2023г. процесуалният представител на жалбоподателя конкретизираната претенция на ищеца се основава на твърдяното незаконосъобразно волеизявление на длъжностно лице служител към отдел „Общински приходи - Л.“, район „Л.“ – Столична община, въз основа на което е образувана партия за имот, представляващ апартамент в [населено място], [улица], ет.3, ап.12 и ищецът М. С., в качеството на физическо лице е регистриран като собственик на имота, по повод на което е осъществена процедура с обявяване публична продан на 1/6 идеална част от имота му в [населено място].

Общото претендирано обезщетение, което се иска от страна на Столична община е искането последната да бъде осъдена да му заплати сумата от 21 200 лева за причинени имуществени и неимуществени вреди от длъжностно лице в резултат на описаното незаконосъобразно действие по откриване на партия, окачествена в поправената искова молба и като адм. акт. Претендира се и лихва за забава върху претендираните имуществени вреди в размер на 28,55 лева за периода 27.02.2023г. – 12.05.2023г. и за претендираните неимуществени вреди в размер на 374, 32 лева за периода 15.03.2023г. – 12.05.2023г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Искът с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, предмет на разглеждане в настоящото производство, е ДОПУСТИМ, като предявен от активно легитимирано

лице, претендиращо обезщетяване на неимуществени и имуществени вреди, описани конкретно по-горе в изложението. По отношение на квалификацията на волеизявлението в поправената искова молба, съдът счита, че това е въпрос по съществуването на спора, чието разрешаване следва да се направи с настоящият съдебен акт. Съдът не споделя заявеното от процесуалният представител на ищеца, с оглед квалифицирането на волеизявлението на длъжностно лице от състава на столична община, което според описаното е индивидуален административен акт. Преценката за това дали е налице или не е налице такъв твърдян индивидуален административен акт следва да бъде направена именно от конкретните факти и обстоятелства по делото, а съгласно доводите на ищеца и фактите на които основава исковата си претенция не може да се обоснове извод за наличие на индивидуален административен акт, по смисъла на Закона за местните данъци и такси, конкретно нормата на чл.4, ал.1 от ЗМДТ. В случаят въобще не става въпрос за установяване на данъчни задължения с конкретен акт, в който същите да са посочени по вид и размер и който именно да съставлява акт, по смисъла на този нормативен акт, за да се твърди наличие на подобно произнасяне от страна на органа, от което би могло да настъпят вреди. В процесната хипотеза, искът не се основава на неправилно определени по вид и/или размер публични задължения на ищеца, установени по реда на ЗМДТ, който да съставлява ИАА, а исковата претенция се основава само на обстоятелството, че без негово /на ищеца/ знание, администрацията на Столична община го е третирила като собственик /съсобственик/ на недвижим имот, от което за него са произтекли вреди от имуществен и неимуществен характер, съгласно посочените от ищеца размери и обстоятелства, които конкретизират всеки от видовете вреди.

По-конкретно, исковата претенция се основава най-вече на обстоятелството, че без негово изрично волеизявление по приемане или отказ от наследство, за целите на гражданския оборот, ищецът е третиран като собственик без да знае за подадената от декларатора С. С. писмена декларация за тази цел.

Обобщено, исковата претенция фактически не се основава на тезата за наличие на незаконосъобразен акт, защото нито се твърди наличие на такъв в първоначалната искова молба, нито е посочен такъв конкретен акт в поправената искова молба, а само въз основа на изложените факти се извеждат правни изводи. По отношение исковата молба обаче не се изисква наличие на правни съображения, а само на факти и обстоятелства, по смисъла на чл.127, ал.1, т.4 от ГПК и чл.204, ал.5 от АПК. При това положение, съдът намира, че исковата претенция всъщност се основава на твърдяни от ищцовата страна, незаконосъобразни действия, извършени от служители на Столична община, а не на издадени индивидуални административни актове от страна на органи по приходите на същата администрация, каквито не се твърди да са били налице, да са било оспорени по съответния законов ред и да са били отменени, като незаконосъобразни. Именно последното е условие за допустимост на иска, ако се претендират подобни вреди от незаконосъобразни актове, а липсата на отменени такива актове, с влязло в сила решение на съда би било отрицателна предпоставка за допустимост на иска и в такъв случай исковата молба следва да се върне като недопустима, т.е. да се остави без разглеждане и делото да се прекрати. Обаче, по своята същност заявените от ищеца, а и от неговия процесуален представител факти обосновават различен правен извод, а именно, че претендираните вреди се основават на **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО ДЕЙСТВИЕ** от страна на общинската администрация, доколкото е обособена партия на името на ищеца, без негово знание и при липса на

необходимото според него волеизявление.

По изложените съображения, съдът намира исковата молба за процесуално ДОПУСТИМА, поради което следва да бъдат разгледани предявените обективно и субективно кумулативно съединени искове /за имуществени и за неимуществени вреди/, както и предявените акцесорни претенции досежно дължимата лихва за забава.

При преценка основателността на исковата претенция, съдът съобрази следното:

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Фактическият състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ включва отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Административният орган отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на служители при или по повод изпълнение на дейността им, като отговорността обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Съгласно чл.204, ал.4 от АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. В тази връзка, от представените от ищеца и от страна на ответника писмени доказателства, се доказва по категоричен начин, че:

1.Ищецът М. М. С. се окачествява, като съсобственик на имота, находящ се в [населено място], [улица], ет.3, ап.12, заедно с неговия брат С. С., като процесният имот е наследство по закон от бащата М. Ж. С. и от майката М. С..

2.Видно от представените по делото документи /нотариални актове/, както и декларациите подадени пред Столична община от брата на ищеца, **липсват данни** за определянето на ищеца като **собственик/съсобственик/** на недвижимия имот в [населено място] **преди подаването на декларациите по чл.14 от ЗМДТ**, изготвени и предявени от С. С.. Следователно, преди да бъдат подадени декларациите съответно на 25.03.2019г. и на 30.04.2019г. ищецът не е

„обявен“ в гражданския оборот, като съсобственик на имота в [населено място], което съответства и на обективните факти, тъй като наследството е открито в края на 2018г. /със смъртта на бащата/ и през април 2019г. /когато е починала майката на ищеца/, т.е. със смъртта на всеки от двамата му родители. В тази връзка, относими към процесният случай са разпоредбите на чл.1 от Закона за наследството, според който *„Наследството се открива в момента на смъртта в последното местожителство на умрелия“*.

Съгласно чл.48 от Закона за наследството *„Наследството се придобива с приемането му. Приемането произвежда действие от откриването на наследството“*.

Според императивните разпоредби на чл.49 от Закона за наследството (1) *„Приемането може да стане с писмено заявление до районния съдия, в района на който е открито наследството; в този случай приемането се вписва в особена за това книга. (2) Приемане има и когато наследникът извърши действие, което несъмнено предполага неговото намерение да приеме наследството, или когато укрие наследствено имущество“*.

В случаят, не се и твърди от ответната страна при подаване на декларацията от страна на С. С. да е направено подобно волеизявление и от страна на ищеца М. С.. Напротив, единственото писмено доказателства в тази връзка /л.131 от делото/ сочи, че не ищецът, а само неговият брат-С. С. е направил такова волеизявление по предвидения законов ред.

Вярно е, че нормата на чл.32, ал.5 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/, на която се позовава ответната страна указва, че *„Подадената в срок декларация от един наследник ползва и другите наследници“*, но понятието „ползва“ не следва да се тълкува в смисъл „задължава“, какъвто очевидно е вложен от страна на администрацията. По своята същността тази разпоредба указва, че факта на подаването на декларацията „ползва“ и останалите наследници, само по отношение задължението да се подаде декларация. Именно това и значението на думата „ползва“. За определянето на задължено лице, в това число и т.нар партида на името на конкретно лице е необходимо повече от така извършеното.

Действително, съгласно чл.14, ал.5 от ЗМДТ *„При преустройство и при промяна на предназначението на съществуваща сграда или на самостоятелен обект в сграда, както и при промяна на други обстоятелства, които имат значение за определяне на данъка, вписани в имотния регистър или в кадастралната карта и кадастралните регистри или в регистри, налични в общината, служителите по чл. 4*

отразяват промяната служебно, за което на данъчно задълженото лице се изпраща уведомление в 30-дневен срок“

Няма спор по делото, а и от заявените от самият ответник в писмения отговор факти, респективно от представените доказателства, се установява, че комуникацията между общинската администрация и ищеца М.М. по повод вписването му като „**съсобственик**“ се осъществява едва през 2023г. /л.155 и сл/, т.е. след образуване на изпълнителното дело срещу него през 2022г. и именно по повод предприетите по него действия, в това число обявяване на публична продан на част от дворното място и жилището му в [населено място].

Видно от приложените от ищеца писмени доказателства /л.180 и сл. от делото/, изпълнителното дело е образувано на 31.05.2022г. относно събиране на сумата от 120 лева, глоба, както и 5 лв. такса за издаване на ИЛ, респективно описаните в разпореждането такси в изпълнителното производство.

Предприетите от съдебния изпълнител действия се основават именно на представени от Столична община писмени доказателства /л.182-гръб и л.183 от делото/ относно „**декларирано недвижимо имущество**“, с административен адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап.12 /жилище/, с S идеални части.

Несъмнено, данните за недвижимия имот, в това число и неговите собственици, са от подлежащите на вписване в КК и КР данни, а с факта на подаване на декларациите по чл.14 от ЗМДТ от страна на наследника С. С. е обусловена и необходимост от промяна на тези данни, защото само собствениците дължат данък върху недвижимия имот, а както вече бе посочено единствено от името на С. С. е представено волеизявление за „**приемането на наследство**“.

Фактът, че такова наследство не е прието от страна и от другият посочен в декларацията съсобственик, нито е заявен отказ по същия ред от името на ищеца, е следвало да инициира упражняване на правомощията на съответните длъжностни лица от администрацията по реда на чл. **Чл.51. (1) от Закона за наследството**, според която норма „**По искане на всеки заинтересуван районният съдия, след като призове лицето, което има право да наследява, му определя срок, за да заяви приема ли наследството или се отказва от него. Когато има заведено дело срещу наследника, този срок се определя от съда, който разглежда делото.**“

(2) *Ако в дадения му срок наследникът не отговори, той губи правото да приеме наследството.*“

Подобно изискване е било необходимо, доколкото в този случай

очевидно е осъществена хипотезата на чл.14, ал.5 от ЗМДТ, досежно промяната на други обстоятелства, изразяващи се в изменение на вписаните данъчнозадължени лица, в качеството на собственици, каквито данни се съдържат и в КК и КР. При тази служебно извършвана промяна от органите по приходите в общината, данъчно задълженото лице **се уведомява в 30-дневен срок**. Дори да не се предприемат действия по реда на чл.51, ал.1 от Закона за наследството, при което да се изиска определяне на срок за приемане или отказ от наследство с намесата на съда, самият факт, че се извършва промяна в партидата на имота досежно задължените лица, по повод така подадените през 2019г. декларации от С. С., е следвало при промяна на тези данни, другото лице, което не е подател на декларацията, нито е направило някакво волеизявление, каквито не се и твърдят е следвало да бъде уведомено за промяната в определения от закона 30-дневен срок, съгласно чл.14, ал.5 от ЗМДТ. Очевидно е, че именно Столична община е представила по изпълнителното дело данни за наличие на недвижима собственост на името на ищеца. Следователно, служебно извършената промяна в партидата на имота е осъществена несъмнено. Въпреки това, не се и твърди наличието на изискуемото уведомяване в 30-дневния срок, който предвид датите на подадените декларации 25.03.2019г. и 30.04.2019г. е изтекъл още през 2019г., а за първи път е осъществена такава през 2023г. едва след образуваното изпълнително дело и по повод предприетите действия по него.

Самите действия по изпълнителното дело не могат да бъдат обект на контрол в настоящото производство, нито на обезщетяване на вреди по иск пред настоящият съд /а само пред компетентния граждански съд/, но в случаят е определящо, че предприетите действия се основават на факти и обстоятелства заявени от страна на длъжностни лица от състава на Столична община, а именно за служебното определяне на ищеца като съсобственик на 1/2 идеална част от недвижим имот в [населено място], без изискване на необходимите действия по реда на Закона за наследството, а дори и без самият той да е уведомен за служебната промяна в партидата на имота досежно лицата, носители на вещни права, каквото също е осъществено при така установените в хода на делото обстоятелства.

По отношение на проведеното изпълнително производство, релевантен към настоящото производство е само фактът, че ищецът е третиран като лице притежаващо повече от един недвижим имот, който факт несъмнено обуславя и предприетите на съответни действия, защото ако фактът дали ищецът притежава едно или повече жилища /недвижими

имоти/ не е от значение, тази информация нямаше да се изисква от съответните общини. В настоящото дело не може да се изследва дали са налице предпоставките на чл.444, т.7 от ГПК и конкретно на второто предложение, т.е. относно възможността за продаване на част от недвижимия имот, защото това означава по същество да се преценят действията в изпълнителното дело и тяхната законосъобразност, което би било недопустимо. Обаче, не може да се пренебрегне фактът, че действията на компетентните органи по изпълнението и тяхното произнасяне са съобразени с факта, че ищецът притежава недвижим имот в [населено място], каквито данни са представени по изпълнителното дело именно от страна на Столична община, без обаче ищецът да е уведомен преди това в законния срок, че се счита за съсобственик.

Поради всичко изложено, съдът намира за доказано осъществяването на предпоставките на чл.1 от ЗОДОВ относно **незаконносьобразно действие** извършено от органи по приходите на Столична община, изразяващо се в служебно нанасяне на данни за собственост на ищеца М. С., по повод подадена декларация от друго лице, макар и негов роднина по сребрена линия, без да се изисква приемане или отказ от наследството от негово име, съгласно законовата норма на чл.51, ал.1 от ЗН, след като само деклараторът е представил данни за осъществено приемане на наследство, а наред с това органите не са го уведомили, по смисъла на чл.14, ал.5 от ЗМДТ, по повод осъществената промяна в обстоятелствата, за което са били длъжни да уведомят съответното лице, в случаят ищеца М.М. в указания от закона срок, каквото не се и твърди да е направено от ответната страна.

По отношение на вредоносния резултат:

Имуществените вреди нямат връзка с констатираното незаконносьобразно действие или бездействие на длъжностните лица от състава на Столична община, доколкото ищецът изрично сочи, че сумата от 1200 лева съставлява таксите и задълженията платени в хода на изпълнителното производство. Както вече бе посочено, нито глобата, по повод на която е образувано изпълнителното дело, нито таксите в хода на тази процедура имат връзка с предмета на настоящото дело, защото ответник не е орган на изпълнителното производство, с твърдение за причинени от него вреди, нито самите действия, вкл. определяните такси в хода на производството могат да бъдат обсъждани и контролирани от настоящият съд, а от компетентния граждански съд, пред който са подлежали на обжалване. Колкото до вреди причинени от органи в изпълнителното производство отново компетентността е на общите съдилища, която отговорност се реализира по реда на ГПК. В този

смисъл, при положение, че Столична община не е взискател по изпълнителното дело няма отношение към платените суми по него и същите не биха могли обективно да бъдат причинени от действията или бездействията на общинската администрация, която няма никакво отношение към образуването и прекратяване на изпълнителното дело, а не се спори, че изп.дело е прекратено след плащане на сумата от 1200 лева от страна на ищеца.

В настоящото административно производството по реда на чл. 203 от АПК вр. чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ подлежат на обезщетяване доказаните вреди, причинени само от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на **административна дейност**, следва да се отбележи, че така заявеното сума от 1200 лева не е заплатена от ищеца поради извършени незаконосъобразни действия от административни органи в състава на Столична община, която е единствен ответник по делото, още по-малко е налице отменен незаконосъобразен акт на администрацията в тази връзка, поради което претенцията на ищеца за имуществени вредите изцяло НЕОСНОВАТЕЛНА и в тази част следва да се отхвърли, ведно с претендираната лихва за забава, която е корелативно свързана с уважаването на претенцията.

Неимуществените вреди, каквито според ищеца в първоначално изготвената от него искова молба съставляват негативни душевни изживявания, описани от него като *притеснение и в продължение на месеци изпитвал страх, ужасяващо безсилие, в резултат на извършени действия от страна на общински служители* относно „придобитото наследство“, според тях, за което няма никакви волеизявления от негова страна, съответно, че не е уведомен за това, а научил за вписването му като собственик в партидата на недвижимия имот в [населено място] едва в края на октомври 2022г., което и с оглед представената по делото комуникация между него и Столична община едва в началото на 2023г. установява този факт, съответно заявеният от ищеца период на причиняване на вредите, а именно от 27.10.2022г., когато разбрал за образуваната преписка относно „декларираният“ имот, а като крайна дата на причинените вреди сочи 27.02.2023г., когато платил сумата по изп.дело, за да предотврати продажба на жилището си в [населено място]. Доказан от приложените медицински документи е изживяното *притеснение*, описано от него, довело до влошаване в здравословното му състояние, за което свидетелстват представените амбулаторни листове по делото от м.февруари и м.март 2023г. Тези писмени доказателства не са оспорени от страните, нито са ангажирани опровергаващи ги други

доказателства, поради което макар да не установяват причиняването на конкретно цитираната диагноза и нейното окачествяване като „тежка телесна повреда“ посочена в исковата молба, действително свидетелстват за силни негативни изживявания в периода на осъществени действия в хода на изп. производство, когато действително са предприети такива срещу притежаваният от ищеца недвижим имот в [населено място], негово жилище, а статутът му на собственик в гражданско оборот и пред органите по изпълнението относно друг имот „придобит по наследство“, респективно на данъчнозадължено лице, е заявен именно от администрацията на Столична община. Въпреки, че това е направен по повод подадената декларация от друго лице, самото вписване на собственик в партидата на имота е служебно правомощие единствено на органите по приходите от компетентната общинска администрация, в случаят на Столична община. Предвид всичко изложено по-горе, съдът намира за доказана и **причинната връзка** между така описания и доказан от материалите по настоящото производство вредоносен резултат относно заявените неимуществени вреди само до степента описаната в настоящата част на решението. При това положение, тези вреди подлежат на обезщетяване по предвидения законов ред, т.е. в настоящото производство. При определяне размера на обезщетението съдът следва да се ръководи от принципа за **справедливост**. Тяхното индивидуализиране е в пряка връзка с конкретните изживявания на ищеца, описани по-горе, които не следва да се повтарят. В тази връзка, съгласно принципа на **чл.52 от Закона за задълженията и договорите**, справедлив размер за причинените неимуществени вреди от действията на Столичната общинска администрация констатирани с настоящият съдебен акт, съдът определя на сумата от 3 000 лева. В останалата част, до пълният предявен размер на иска за обезщетение за неимуществени вреди искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен за разликата от 3 000 лева до пълния предявен размер за сумата от 20 000 лева. Сумата от 3 000 лева следва да бъде присъдена ведно със законната лихва, но от подаване на исковата молба- 12.05.2023г. до окончателното плащане.

Само за пълнота, следва да се отбележи, че евентуално причинени вреди от незаконосъобразно водено наказателно производство са неотнормими към предмета на настоящото дело, с оглед предявената претенция срещу Столична община. Такива евентуални вреди се обезщетяват пред компетентния граждански съд, по реда на ГПК, а не пред административния съд. Фактите и обстоятелствата свързани с воденото досъдебно производство срещу ищеца, което с оглед представени от самия него доказателства е било прекратено, могат да се

обсъждат само от компетентния съд по предявен иск срещу надлежен ответник, какъвто в случаят Столична община не може да бъде по принцип и по тази причина подобни факти и обстоятелства нямат отношение към предмета на настоящото дело.

Колкото до заявеното от ищеца искане да бъде задължена Столична община да го заличи, т.е. „*да престане да бъде титуляр по партидата на Столична община относно апартамент, с посочения адрес в [населено място]*“, следва да се отбележи, че подобно указание в настоящото производство не може да бъде дадено до органите на общинската администрация. Това е така, защото предмет на делото е предявеният осъдителен иск по реда на ЗОДОВ, а в правомощието на настоящият административен съд по това производство е само преценка за допустимост и основателност на исковата претенция, но не и даване на други указания, респективно задължаване на ответника да извърши определени действия. Последното може да се извърши в хода на съвсем различни производства по реда на АПК, поради което същото е недопустимо в съдебното производство по обезщетяване на причинени вреди от административна дейност и следва да се остави без разглеждане, респективно производството по това искане да се прекрати.

При този изход на спора, ответната страна няма право на разноски, на основание чл. 10, ал.3, вр. с ал.2 от ЗОДОВ, доколкото исковата претенция е уважена частично и следва искането на ответната страна за присъждане на разноски- юрисконсултско възнаграждение да бъде оставено без уважение.

Принципно ищецът има право на разноски, но липсва такова искане и съдът не би могъл да ги присъжда, а освен това е предоставена безплатна правна помощ под формата на процесуално представителство и липсва и основание за такова присъждане, нито е внесена държавна такса от негова страна, тъй като с Разпореждане от 22.05.2023г. по делото е освободен от внасянето на д.т. по настоящото дело.

Мотивиран от изложеното, Административен съд София-град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична община, представлявана от кмета на общината, да заплати на М. М. С., с адрес: [населено място], [улица], сумата от 3000 /три хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинени *неимуществени вреди*, в резултат от *незаконосъобразни действия* на длъжностни лица от Столична община, в резултат на административна дейност, описани в настоящият съдебен акт, ведно със

законната лихва върху тази сума от подаване на исковата молба-12.05.2023г. до окончателното плащане, КАТО за разликата от 3000 лева до пълния предявен размер на иска за неимуществени вреди в размер на 20 000 лева, ОТХВЪРЛЯ иска като НЕОСНОВАТЕЛЕН, в съответната част.

ОТХВЪРЛЯ иска на М. М. С., против Столична община, за присъждане на сума от 1200 /хиляда и двеста/ лева, обезщетение за причинени *имуществени вреди*, в резултат на административна дейност на длъжностни лица от Столична община, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искане на М. М. С., да бъде разпоредено на Столична община М.М. „*да престане да бъде титуляр по партидата на Столична община относно апартамент*“, с посочен адрес в [населено място], като НЕДОПУСТИМО и ПРЕКРАТЯВА производството по делото по това искане.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответника Столична община за присъждане на разноски по делото- юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва и/или протестира пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен от съобщението.

СЪДИЯ: